

בשבילי הפרשה

ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת אמור, תשפ"ו

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD - 7:41	Minneapolis, MN - 8:00
Brooklyn, NY - 7:33	Miami, FL - 7:34
Chicago, IL - 7:29	Monsey, NY - 7:35
Houston, Texas - 7:40	Montreal, Quebec - 7:43
Johannesburg, S. Africa - 5:19	Passaic, NJ - 7:35
Lakewood/Deal, NJ - 7:33	Toronto, Ontario - 8:02
London, UK - 8:08	Yerushalayim - 6:43
Los Angeles, CA - 7:18	Zurich, Switzerland - 8:19

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

טומאת כהנים

כי אם לשארו הקרוב אליו לאמו ולאביו, והאריכו בזה מאי קמ"ל אביו אחר אמו, וע' תו"כ דקמ"ל כי אמו הרי היא ודאי אמו, וקמ"ל בכהן הדיוט דמצוה לטמא אפילו לאביו וע"ג דאביו אינו אלא רוב. והק' רשב"א סי' כ"ו דאם אינו אביו א"כ אינו כהן וא"כ ממ"נ מותר לטמאות, (ותי' מלבי"ם דמ"מ הו"א דאין מצוה לטמא דאינו אלא רוב, קמ"ל דמ"מ מצוה לטמא).

ותי' הח"ס (אוצרות הסופר י"ד י"ב) כי כאן כתיב כי את לחם אלקיך הוא מקריב, והרי ברכ' ה' חילו ואפילו נודע שהוא חלל עבודתו כשרה וא"כ אפילו נודע שהוא חלל עדיין היה אסור בטומאה. וקמ"ל דמ"מ שרי ליטמא.

והנה מצינו אהע"ז ג' דלשו"ע אינו נאמן שהוא כהן ולרמ"א נאמן בזה"ז כי אין מעלין לתרומה, ובלא"ה אין איסור לכבדו ככהן, (ושאני מנ"כ די"א שיש בזה איסור), ומקורו מרמ"ך שחולק בזה על הרמב"ם. והקשו לרמ"א דמ"מ איך מכבדים אותו במקום שיש כהן ודאי, (וע' יד אהרן ועצי ארזים), ותי' שיר מעון דשאני ממתנות כהונה שדינים ליתן לכהן דוקא אבל וקדשתו הוא לכבד כהונה ואם כיבד למי שנקרא כהן קיים בזה המצוה אף אם אינו כהן. (והוא כעין שכתב אוצרות הסופר הנ"ל לענין טומאת כהנים).

הערות ותגובות בלשה"ק או באנגלית יתקבלו ברצון במייל
bishvileihalacha@themir.org

בזכות האחדות

שנת תש"א. שלטונות יפן החליטו להצטרף למלחמה העולמית. אלפי פליטים יהודים נתיני "מדינות אויב" השוהים בקובה שביפן נחשבים כ"מסוכנים" ליפן והשלטונות מנסים כל דרך להצר את צעדיהם.

עקב כך גובר זרם הבקשות להגירה ל"מדינות החופש", אולם כל מדינות אלו נועלות את שעריהן. רק אחד מכל עשרה מבקשים מקבל אשרת כניסה למדינה אחרת.

גם מעטים מבני הישיבה קיבלו "אשרה אל החופש". שני אחים קיבלו אשרה לארה"ב, 41 בחורים זכו באשרה לקנדה ועוד מספר בחורים זכו באשרה לפרגוואי שבדרום אמריקה. אולם, רוב תלמידי הישיבה נאלצו להשאר כגוף אחד בישיבה ביפן.

משהתברר הדבר ל"זוכי האשרות", בחרו כולם פה אחד שלא לעזוב את הישיבה. הרצון להשאר בתוך "משפחת מיר" סופנים באהלה של תורה

וספרתם לכם ממחרת השבת וכו' שבע שבתות תמימות תהינה, עזי ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום (טו-טז)

הקשה מרן ראש הישיבה הגאון הרב נתן צבי פינקל זצלה"ה: החג הבא בסיום ימי ספירת העומר נקרא חג השבועות, ובאמת יש להתבונן מפני מה נקרא בשם זה, והלא עיקר ענין היום הוא קבלת התורה, כפי שאנו אומרים בתפילה: "זמן מתן תורתנו", ולכאורה שמו של החג היה צריך להיות על פי הזמן המיוחד שבו - "זמן מתן תורה".

וביאר: שנו חכמים בפרק ו' דאבות מ"ח קניינים שהתורה נקנית בהם. וידוע כי תלמידי הגר"י סלנטר זצוק"ל היו עובדים בכל יום מימי ספירת העומר על ענין אחז' מתוך מ"ח הקניינים, ואילו ביום האחרון של ספירת העומר היו עובדים על כל הקניינים שהתורה נקנית בהם - יחידו.

נמצינו למדים, כי הימים שקודם זמן מתן תורה, שבע שבתות אלו, הם היחידים המצויים להגיע ליום מתן תורה. לכן הספירה ושבעת השבועות שמונים בהם יום יום, ומתעלים ומתקדמים בהם קנין אחר קנין, הם הם עיצומו של החג.

ללא שבועות אלו, אי אפשר להגיע לזמן מתן תורתנו'.

לפי זה מובן מדוע נקרא יום מתן תורה בשם חג השבועות, כי אכן שבועות אלו הם ההכנה הראויה לקבלת התורה, ובלעדיהם לא שייך להגיע לקבלת התורה.

ימי הספירה

והטעם שקרא דוד ל"צה"ר טמא מבואר במדרש שו"ט במזמור התשובה (תהלים נא, ד) "הרב כבסני מעוני ומחטאתי טהרני- מכאן אתה למד שכל מי שעובר עבירה כאילו נטמא בנפש מת". ובר"ד ק פירש: "כבסני מעוני- כי העוון בנפש כמו הכתם בבגד, ומחטאתי טהרני- שנטמאה הנפש בעוון". לכך קרא הרמב"ם

למדות הרעות "טומאת הנפשות", שהרי הגורם לעוון היא המדה הרעה, לפיכך נקראת המדה הרעה טומאה כי היא הגורמת לחטא, והחוטא כאילו נטמא בטמא מת.

אף שהמדות מצד עצמן אינן רעות, ונקראו "מדות" מלשון מדידה, שניתן להשתמש עמהן לטוב, אך הן משתנות לפי מעשיו של האדם, אם הם טובים הרי מדותיו טובות, ולהיפך נעשות מדותיו רעות. כדוגמת מידת הקנאה שהיא מגונה מאוד, אך דוקא כשמקנא בענייני העוה"ז, ואילו ברוחניות יש לו לקנא כמשא"כ (משלי כג, ז) "אל יקנא לך בחטאים כי אם ביראת ד' כל היום". וכתב הגר"א "במי שבו יראת ד' בו תקנא, וגם לא תאמר די, אלא תקנא 'כל היום', וכל ימי חיך אשר אתה חי על פני האדמה תהיה קנאתך ביראת ד'".

הרוצה לשוב בתשובה מלבד שצריך לשוב ממעשיו הרעים יש לו לתקן המדות הרעות. כמו שמדת הגאווה מאוסה בעיני השי"ת כמש"כ (משלי טז, ה) "תועבת ד' כל גבה לב", כך כל המדות מתועבות בעיני השי"ת כמש"כ (משלי א, כ) "תועבת ד' עקשי לב". כתב רבינו יונה "הם בעלי המדות הרעות וכו' והודיענו כי בעלי המדות הרעות נתעבים לפני השי"ת כמו שכתוב 'תועבת ד' כל גבה לב' וגו', ורצונו תמימי דרך".

והא דעבירה נקראת טומאה מתבאר מדברי הגמ' (יומא לט, א) "תנא דבי ר' ישמעאל עבירה מטממת לבו של אדם שנאמר 'ולא תטמאו בהם ונטמאתם בהם', אל תיקרי ונטמאתם אלא ונטמאתם". ופירש"י "מטממת-

אוטמת וסותמת מכל חכמה". טומאה נגזרת מלשון טמטום, כל עבירה מטממת וסותמת אל לבו ונסתם הלב מכל חכמה. חכמה פירושה חכמת התורה שאותה סותרת הטומאה. אך לא נאטם מחכמות חזוניות אף ששקוע בטומאה עמוקה, כי הטומאה סותמת את חכמת הלב והחכמות החזוניות אין משכנם בלב. לכך אנו רואים חכמים גדולים הבקיאיים בחכמות העולם ואינם מאמינים בקב"ה, ואף שנאמר "השמים מספרים כבוד א"ל" וכתב הרמב"ם (יסודי התורה ב, ב) "והיאך היא הדרך לאהבתו ויראתו, בשעה שיתבונן האדם במעשיו וברואי הנפלאים הגדולים ויראה מהן חכמתו שאין לה ערך ולא קץ מיד הוא אוהב ומשבח ומפאר ומתאוה תאוה גדולה לידע השם הגדול". מ"מ הם אינם רואים כלום כי לבם סתום ואטום מכל חכמה ע"י העבירות שבהם, וזה שאמר הכתוב (תהלים מט, ג) "אדם ביקר ולא יבין נמשל כבהמות נדמו". ביאר המאירי: אם האדם שהוא "ביקר"- יש לו שכל, ועם כל זאת "ולא יבין"- אינו משליט את

"וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה" (ויקרא כג, טו) וענין ספירת העומר לא נתפרש בתורה טעם מצוה זו, ובאור החיים הביא דברי הוזה"ק וכן הובא במשך חכמה "כי לצד שהיו בטומאת מצרים ורצה ד' להזדווג לאומה זו, דן בזה כמשפט נדה שצריכה לספור ז' נקיים, וצויה שישפרו שבעה שבועות, ואז יהיו מוכשרים להכניסם ככלה לחופה, והגם כי שם שבע ימים וכאן שבעה שבועות לצד הפלגת הטומאה, וגם היותם בכללות ישראל שיער התמים דעים כי כן משפטם וכו'. והוא מאמר הכתוב כאן וספרתם לכם, פירוש סיבת ספירה זו היא לסיבתכם לטהרתכם, שזולת זה תיכף היה ד' נותן להם התורה".

נמצאנו למדים מדברי הוזה"ק שספירת העומר היא ספירת שבעה נקיים לקבלת התורה שהוא היום שהקב"ה נודווג כביכול לעם ישראל, כדאיאת בתענית סוף פ"ד "ביום חתונתו זה מתן תורה". ולפי שהיו ישראל שקועים בטומאת הנפש הוצרכו לטהרתם ספירת שבעה נקיים כספירת נדה לבעלה. ויש לבאר מהי גדרה של טומאת הנפשות, ובמה נטמאת הנפש?

כתב הרמב"ם (סוף מקוואות) שענין טומאות וטהרות גזירת הכתוב הן, וכן הטבילה מן הטומאות גזיה"כ היא והדבר תלוי בכוננת הלב, אך כתב הרמב"ם "ואעפ"כ רמז יש בדבר כשם שהמכוין לבו לטהר כיון שטבל טהור, ואע"פ שלא נתחדש בגופו דבר, כך המכוין לבו לטהר נפשו מטומאת הנפשות שהן מחשבות האון ודעות הרעות, כיון שהסכים בלבו לפרוש מאותן העצות והביא נפשו במי הדעת טיהור, [ומי הדעת כוונתו לתורה כי אין מים אלא תורה], הרי הוא אומר וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם ומכל גולויכם אטהר אתכם".

ודעות הרעות קרא הרמב"ם בהלכות דעות למדות הרעות, וכן בהלכות תשובה כ' הרמב"ם (ג, ז) "צריך לחפש בדעות רעות שיש לו ולשוב מן הכעס ומן האיבה ומן הקנאה ומן ההתול ומרדיפת הממון והכבוד ומרדיפת המאכלות וכיוצא בהן", מבואר דטומאת הנפשות היינו הדעות הרעות שהן המדות הרעות שמטמאות הנפש.

אך צ"ב, דלכאורה דעות ומידות שני עניינים הם, כי דעות הן ענין של שכל והמדות הן בלב, ולמה קרא הר"מ למדות בלשון דעות? וכן צ"ב מדוע מדות רעות נקראות טומאת הנפשות?

וכן מצינו דיצר הרע עצמו נקרא טמא, כדאיאת בגמ' (סוכה נב). "דרש ר' עזירא ואיתימא ריב"ל שבעה שמות יש לו ליצה"ר וכו', דוד קראו טמא שנא' 'לב טהור ברא לי אלקים', מכלל דאיכא טמא", מדיצר הטוב נקרא טהור יצה"ר נקרא טמא. וקראו "לב טהור" כי מקום משכנו של היצר הוא בלב כמשה"כ (בראשית ח, כא) "כי יצר לב האדם רע מנעוריו".

השכל על עצמו, הרי "נמשל כבהמות נדמו" – דומה הוא כבהמה, כי אין הבדל בין הבהמה שאין לה שכל לאדם שאינו משתמש בשכלו, אדרבא סותם ומטמטם את לבו.

יצר הרע נקרא טמא, כי חטא הוא טומאה שפירושה טמטום, וגרועה טומאת החטא מטומאת המת והשרץ, שהם אינם אלא טומאת הגוף, והחטא הוא טומאת הנפש שסותמת את הלב מכל חכמה, ולכך גם טהרתה שונה.

ימי הספירה ניתנו כימי הכנה לקבלת התורה, לטהר עצמנו מטומאת הנפשות. בלי הכנה אי אפשר לזכות לקבלת התורה, שהרי טומאת המדות אוטמת וסותמת מכל חכמה. המדות הרעות הן הסיבה והגורם לכל המפריד והמפסיד של הרוחניות. כמש"כ באבות (ד, כא) "הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם". ביאר הרמב"ם: כי באלה המדות או באחת מהן יפסיד אמונת התורה בהכרח ולא יגיעו לו לא מעלות שכליות ולא מעלות המדות. ובאלה נפרדו תלמידיו של אברהם אבינו מתלמידיו של בלעם הרשע כמש"כ באבות (ה, יט) "עין טובה ורוח נמוכה ונפש שפלה מתלמידיו של אברהם אבינו, עין רעה ורוח גבוהה ונפש רחבה מתלמידיו של בלעם הרשע." ג' מדות אלו הן הקנאה והתאוה והכבוד, כמו שביארו רש"י הרמב"ם ורבינו יונה. עין רעה היא הקנאה, צרות עין בשל חבירו. רוח גבוהה היא הגאווה והכבוד, ונפש רחבה היא התאוה. והם ראש לכל העבירות, כי מקנאה נוצר כעס ושנאה עד לרציחה, ובגאווה נאמר "ורם לבבך ושכחת את ד' אלוקיך", ואם

שוכח את ד' הלא אין מעצור לפניו מלחטא, זוהי דרכם של בלעם הרשע ותלמידיו. אבל תלמידיו של אברהם אבינו הם עין טובה שזו מידת חסד לאברהם, רוח נמוכה שהיא הענוה, ונפש שפלה שהיא הפרישות היפך התאוה.

ביאר המהר"ל בדרך חיים (אבות ד, כא) דמה שכתב התנא מוציאים את "האדם" פירושו אדם הראשון, שאלו ה' מדות הן שהיו בעוכריו להוציאו ולטרדו מן העולם. וכמשא"כ (בראשית ג, ו) "ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעינים ונחמד העץ להשכיל" וגו'.

מבואר כאן ג' המדות הללו, "כי טוב העץ למאכל" הוא נגד התאוה שממנה תאב למאכל. "וכי תאוה הוא לעינים" הוא נגד הקנאה כי כח הראות הוא כח הנפש ומוזה נולד עין רעה שהיא צרות עין בשל חבירו, "ונחמד העץ להשכיל" הוא נגד הכבוד שהוא בכל השכלי, ונתאוה להשכיל יותר ממה שנתן להם הקב"ה, ומדות אלו הן הגורמות לטומאת הנפשות וחייב אדם להטהר מהן בטרם יגש לקבלת התורה.

העצה להטהר ממדות אלו, למדונו חז"ל במדרש (שוח"ט הנ"ל) וז"ל: "ואין מטהרין אותו אלא באזוב, וכן הוא אומר תחטאני באזוב ואתה ר"י דימו חז"ל את החוטא לטמא מת גם לענין טהרתו, כמו שהנשטא במת טהרתו באזוב, כך החוטא מטהרין אותו באזוב. ומכח זה כתב באור זרוע (ס"י ק"ב) באחד שהרג את הנפש שאסור לו להיות שליח צבור, אבל אם עשה תשובה אף שצריך עדיין חלוקי כפרה מ"מ כבר כשר להיות ש"ץ. ואמר רבינו שמחה שצריך לטבול במקוה, כי אמרו במדרש שהחוטא כאילו נטמא במת.

אך טהרת אזוב לא נתבאר במדרש מהו? ונראה שהוא כמו שפירש"י לענין מצורע (ויקרא יד, ד) שנאמר בטהרתו שיקח שני תולעת ואזוב. ופרש"י: "מה תקנתו ויתרפא, ישפיל עצמו מגאותו כתולעת וכאזוב." זוהי עיקר טהרתו – שישפיל גאוותו, ואפשר שזה גם הענין בטמא מת שמזים עליו אפר פרה באזוב, כדי שישפיל עצמו ויזכור שתקוות אנוש רימה ובזה טהרתו. כך גם החוטא צריך אזוב לטהרתו, פירוש שיכניע וישפיל את עצמו, וזהו התיקון לכל המדות הרעות. כמו שגאווה היא שורש כל המדות הרעות, כך הענוה היא שורש ותיקון לכל המדות הטובות. כי העניו עינו טובה בשל חבירו ואינו מתקנא בו, אדרבה שמח בטובתו ומכיר טובה לכל אחד, ק"ו שמכיר טובה לקב"ה שנותן לו כל צרכו בחסד וברחמים אף שלא מגיע לו כלום. ואף משה רבינו לא נשתבח אלא במדה זו של ענוה, כי היא כוללת את כל המדות הטובות והמדרגות הנעלות.

זוהי ההכנה הנכונה לקבלת התורה, שישפיל עצמו כאזוב ובזה מטהר נפשו כדי שתשכון בו התורה. דרכה של התורה היא ללכת למקום נמוך. כך נזכה לקבלת התורה בחכמתה ובקדושתה השלמה אמר.

The Mystery of the Omer

Harav Hagaon Shmuel Wolman Shlita

The Torah commands us, וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמִּחֶרֶת הַשַּׁבָּת, a mitzvah that Chazal refer to as Sefiras HaOmer. There seems to be a fundamental quandary regarding this mitzvah. If we were to take a survey among yeshivah as to what is the significance of this counting between Pesach and Shavuos, and what we are supposed to accomplish and internalize through this mitzvah, I think almost everyone would immediately respond with the famous words of the Sefer HaChinuch, which explains clearly that this mitzvah is a preparation and count-up to Mattan Torah, a demonstration of how deeply we yearn to receive the Torah. Similarly, the Rishonim cite a Midrash that teaches that at the time of Yetzias Mitzrayim itself, Klal Yisrael were so desperate to see the geulah fully materialize, with the fulfillment of the promise of תַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹקִים עַל הָהָר הַזֶּה, that they themselves started counting towards Mattan Torah, and that is the basis of this mitzvah of Sefiras HaOmer, for all generations.

When we look at the pesukim, however, we see no hint of any connection between Sefiras HaOmer and Mattan Torah. The Torah brings this mitzvah in the context of the mitzvah to bring a Korban Omer, and it seems clear from the pesukim that Sefiras HaOmer is a bridge between two korbanos: We are counting away from the Korban Omer towards the Korban Shte HaLechem of Shavuos, with no correlation to the process that begins with Pesach and culminates with Mattan Torah.

The significance of starting to count on 16 Nissan, the day after Pesach begins, is simply that this is the day when the Korban Omer is brought, and indeed, each day when we count, we declare that today is such-and-such number of days “in (or to) the Omer.” The Omer — meaning the Korban Omer — is central to the mitzvah, which is even called “Sefiras HaOmer.”

So is the mitzvah of Sefiras HaOmer primarily a count-up to Mattan Torah, or a counting from the Korban Omer to the Shte HaLechem?

PROGRESSING INTO PEOPLE

Before addressing that question, let us consider the significance of linking a counting to a korban — something we don't find with regard to any other korban.

The fact that Sefiras HaOmer begins with the Korban Omer and culminates with the Shte HaLechem seems to indicate that there's some process that is meant to occur between these two offerings, and the counting is meant to highlight that process and emphasize the buildup that we

are meant to experience while counting from one korban to the other. What is this process, and how are these korbanos the appropriate bookends to symbolize it?

The mefarshim note that the Korban Omer was unique in that it was made of barley, not wheat. Why would such a meaningful offering be made of maachal beheimah, when standard menachos are made of maachal adam, a more refined type of grain? The mefarshim explain that this reflects the process that had to occur between the geulah from Mitzrayim on Pesach and the תַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹקִים עַל הָהָר הַזֶּה of Mattan Torah and Shavuos. Klal Yisrael left Mitzrayim in a very unrefined state, mired in the forty-ninth level of tumah, and they required a process of taharah to refine themselves into the “Adam” that would be worthy of receiving the Torah. Indeed, the Zohar teaches that the seven weeks between Pesach and Shavuos are reminiscent of the taharah of shivah neki'im. This process is symbolized by the progression from the animal fodder of the Korban Omer on Pesach to the human food of the Shte HaLechem in Shavuos.

Accordingly, the necessary process of character refinement leading up to Mattan Torah is very much intertwined with the counting up from the Korban Omer to the Shte HaLechem. Every day that we count, we are taking another step away from the maachal beheimah of the Korban Omer, toward the refinement of אדם קרויין אדם, becoming people who are worthy of receiving the Torah.

THE OMER-MANN CONNECTION

Still, it seems perplexing that this mitzvah of counting toward Mattan Torah is so focused on a particular korban. Perhaps the name “Sefiras HaOmer” and the linking of this counting to the Korban Omer reflect a deeper message as well.

Why is this korban called by the name “Omer”? Rashi explains that this word refers to a particular measurement that is a tenth of an eifah, and cites another passuk where this measurement is used: וַיִּמְדוּ בְעֹמֶר וְלֹא הָעֵדִיף הַמִּרְבֵּה: This is a passuk in Parshas Beshalach, referring to the mann, whose volume was exactly one omer for every individual.

We know that a name captures the essence of a person or item. Why does the Torah consider this particular volume measurement so central to a korban as to call it by the name Korban Omer?

When Rashi cites the above passuk, he is not simply referencing another place where the omer measure appears;

there is actually a deep connection between the omer of the mann and the omer of the Korban Omer. The Midrash Rabbah teaches that we were commanded to bring the Korban Omer in commemoration of the omer of mann that Hakadosh Baruch Hu provided for Klal Yisrael. Furthermore, the passuk in Yehoshua tells us that the mann stopped falling *מִתְחַרְתֵּת הַפֶּסַח*, exactly when the Korban Omer is brought. We also know that לא נתנה תורה אלא לאוכלי המן – the Torah was given only to those who ate mann. The Midrash teaches that when Klal Yisrael left Mitzrayim, they were not yet ready to receive the Torah; first they had to eat mann for some time.

Evidently, the omer *lagulgoles* of the mann, which corresponds to the omer of the Korban Omer, was an essential prerequisite to being worthy of receiving the Torah. What was so transformational about eating mann that made it a prerequisite to receiving the Torah?

On one hand, the mann was a guaranteed form of *parnassah*, and tasted like whatever a person desired. In that sense, we might think of those who ate the mann as living in the lap of luxury.

On the other hand, there was no way to be overly involved in the mann. Each person received a fixed amount, an omer *lagulgoles*, as the Torah emphasizes: *וַיִּמְדוּ בְעֹמֶר וְלֹא הֶעֱדִיף; הַמֶּנֶּה וְהַמְמַעֵיט לֹא הֶחֱסִיר אִישׁ לְפִי אֲכָלוּ לְקֶטְנוֹ*. The mann provided the perfect supply of sustenance, while leaving no room for over-involvement. Even if a person tried to obtain more, he ended up with the preordained omer.

This created the necessary breeding ground for people who were worthy to receive the Torah: they had all their physical needs fully tended to, but in a totally detached way, with no emotional investment, no planning ahead, no hoarding, no choices.

This is *דרכה של תורה* – to relate to every aspect of *gashmiyus* and one's personal needs as something that needs to be in place but does not take up brain space or require emotional investment. Every morning, the perfect omer arrived, exactly what each person needed for that day, with nothing left over, requiring total *bitachon* in Hashem for a person's daily rations, while leaving no room to be in any way bound to the food or busy trying to obtain it.

KEEPING THE FOCUS

That is the true way to be *mekabel* the Torah, as the Rambam writes in *Hilchos Talmud Torah*: *מי שנשאו ליבו לקיים מצוה זו: לא יסיח דעתו לדברים אחרים*. One who wishes to earn the *keser Torah* cannot devote brain space to anything else, but must make Torah his central focus, his most cherished occupation, his most

coveted activity. Any physical pursuit that requires his attention should be tended to with minimal investment, in the most limited way possible, with no desire for more involvement.

We can now appreciate the Torah's unusual emphasis on the mann being a very limited, measured omer. That *shiur* symbolizes why the experience of eating mann was such a critical breeding ground for being worthy of receiving the Torah. This is the secret of why the Torah was given only to those who ate mann. And this is also why the Korban Omer, which ushered in the countdown to receiving the Torah, was specifically the volume of an omer, and was called by the name "omer." For the Korban Omer, like the omer of the mann, was meant to convey the message that preparation for *Kabbalas HaTorah* requires us to internalize this measured approach to *gashmiyus*.

With this new insight into the significance of the Korban Omer and the stress on its being called "omer" just like the mann, we begin to appreciate that counting from the Korban Omer toward the *Shtei HaLechem* of Shavuot is much the same as the idea expressed by the *Chinuch*, that *Sefiras HaOmer* is a countdown to being worthy of receiving the Torah. When we perform this mitzvah each night between Pesach and Shavuot, "counting the omer," we are not merely referencing a korban that was brought on the sixteenth of Nissan, but rather referring to the korban that initiated the process of preparing for *Kabbalas HaTorah*. And as we count "in the omer," we are actually counting toward *Mattan Torah*, exactly as the *Chinuch* explains.

The Ramban refers to these powerful days as a period of *Chol HaMoed* between the *Yamim Tovim* of Pesach and *Atzeres*, which demonstrates how closely linked the *geulah* from Mitzrayim on Pesach is to the *Zman Mattan Toraseinu* of Shavuot. These intermediate days are meant to facilitate this process of refining ourselves to become *mekablei haTorah*.

Each time we count the omer, we receive a nightly reminder that we are in the middle of a process of internalizing the centrality of Torah, and that's what will make us worthy of receiving the Torah on Shavuot.

May the *Eibeshter* grant us the *koach* and the *moach* to ensure that our nightly *Sefiras HaOmer* should have the desired effect – that it should help us achieve the proper focus, enable us to set our priorities correctly, and allow us to adopt the true *darkah shel Torah* that makes the *ikar* primary and the *tafel* secondary. We will then be ready to truly receive the Torah this Shavuot.

Gut Shabbos.